

SINE FINE

-B R E A F I N G-

ISRAEL DEL ARCO

Tots els drets reservats.

(C) 2022 Israel del Arco Benain

(C) Imatge de portada: 123RF

Registre SAFECREATIVE 13/7/2022 n.2207131576604.

ISBN 9798849294049

Primera edició: Agost 2022

www.sinefinebook.com

Reservats tots els drets. No es permet la reproducció total o parcial d'aquesta obra, ni la seva incorporació a un sistema informàtic, ni la seva transmissió en qualsevol forma o per qualsevol mitjà (electrònic, mecànic, fotocòpia, enregistrament o altres) sense consentiment ni autorització prèvia i per escrit de els titulars del copyright. La infracció dels esmentats drets poden constituir un delictes contra la propietat intel·lectual.

ÍNDEX

AGRAÏMENTS

PRÒLEG

-PART PRIMERA-

Capítol 1 L'ILLA DE LA CALMA

Capítol 2 EL PINTOR DE LES TENEBRES

Capítol 3 UN COR INDOMABLE

Capítol 4 NEXES

Capítol 5 LA MATÈRICA

Capítol 6 LA TACA

Capítol 7 NIT VETLLADA

Capítol 8 RESIDENTS

Capítol 9 PISSARRES MÀGIQUES

Capítol 10 DEVOCIÓ

Capítol 11 TEMPS FOSCOS

Capítol 12 LA FESTA

Capítol 13 VACANCES ... A LA FI

Capítol 14 PREMSA MALEIDA

-PART SEGONA-

Capítol 15 DESPERTANT

Capítol 16 AQUELL DIA GRIS

Capítol 17 AMISTAT PREOCUPADA

Capítol 18 APOLO

Capítol 19 UN COP DE REALITAT

Capítol 20 ENLAIRANT EL DESÀNIM

Capítol 21 PRINCIPI O FINAL

Capítol 22 VERSOS JUEUS

Capítol 23 DUBTES RAONABLES

Capítol 24 PASSEJANT

Capítol 25 XARXA DE RECERCA

-PART TERCERA-

Capítol 26 MÀSCARES FORA

Capítol 27 FER LES AMÈRIQUES

Capítol 28 CHARLOTTESVILLE

Capítol 29 SINCERS A LA FI

Capítol 30 BAIXANT A LA FOSCOR

Capítol 31 EL LABORATORI DELS SOMNIS

Capítol 32 TEST 126

Capítol 33 ELS FONAMENTS

Capítol 34 MATHILDA

Capítol 35 TEST 127

Capítol 36 FRACÀS

Capítol 37 HIPOTÈRMIA INDUÏDA

Capítol 38 SUPERVIVÈNCIA CREATIVA

Capítol 39 SEGUEIX CAMINANT

Capítol 40 INOPORTÚ

Capítol 41 TEST 128

Capítol 42 TRAÇANT CAMINS

Capítol 43 FOC AL COS

-PART QUARTA-

Capítol 44 TERRA SANTA

Capítol 45 LA NOTA

Capítol 46 LA REVELACIÓ

Capítol 47 LLAR USURPADA

Capítol 48 EL VIATGE

Capítol 49 EL PARLAMENT

Capítol 50 NOU PUNT DE SORTIDA

Capítol 51 SEGUR INSEGUR

Capítol 52 CONSERVACIÓ REVERSIBLE

Capítol 53 INTIMITAT PRESTADA

Capítol 54 MORIR, RETORNAR, I ENTENDRE

Capítol 55 BITLLET D'ANADA

Capítol 56 EL RETROVAMENT

Capítol 57 L'ESPINA

Capítol 58 ÈXIT O FRACÀS

Capítol 59 UNA ALTRA REALITAT

Capítol 60 INFER(NO)

Capítol 61 BITLLET DE RETORN

-PART CINQUENA-

Capítol 62 BROOKLYN MON AMOUR

Capítol 63 REVELACIONS

Capítol 64 TRASTEVERE

Capítol 65 L'AUDIÈNCIA

Capítol 66 ESMORZAR SENSE DIAMANTS

Capítol 67 LA NOVA ERA

CRONOGRAMA

DOCUMENTACIÓ

AGRAÏMENTS

A la meva dona Marieta pel seu suport i per ser la meva companya de vida, el meu fill Sergi per ser el meu far vital, la meva sogra Esther Pedregal, Maite Sanchidrián i Marta Parès per haver-me ajudat a millorar la novel·la amb les seves aportacions i primera lectura. I com no, a tots els que em van animar a seguir endavant, començant pel Dani Castillo amb qui tot va començar. Gràcies

PRÒLEG

Tot va començar l'estiu de l'any 2010 a l'Hospitalet de Llobregat, Barcelona, al llarg d'una magnífica vetllada entre amics a casa d'en Daniel i la Míriam, on una interessant conversa després de sopar va suposar l'inici del que anys després es va anar transformant en la història que es narra a continuació.

Recordo com en Daniel ens explicava que durant anys havia participat com a locutor en un programa a *Ràdio Sant Boi* que es deia “*Días Extraños*”, un programa radiofònic sobre fenòmens paranormals, conspiracions polítiques, ufologia, humor i rock and roll, segons les seves pròpies paraules. Aquella interessant conversa va anar derivant cap a casos que havien tractat al programa sobre fantasmes, l'ànima, i la vida després de la mort, on un cop entrats en matèria, ell i jo vam estar hores parlant del tema, en una conversa profunda, abstrerts per si existia una resposta lògica sobre l'eterna pregunta de la humanitat: “hi ha res més enllà de la mort?”

En Daniel, molt més informat que jo, com no podia ser d'altra manera, pels seus anys d'experiència radiofònica, la seva professió com a professor de secundària i el fet de ser llicenciat en història, a part d'un complet enamorat de l'arqueologia, em va comentar com la ciència estava començant a investigar sobre el tema, i com començaven a desenvolupar-se estudis que a poc a poc semblaven aproximar-se a una possible resposta, que per altra banda podria acabar resultant definitiva, recolzada empíricament per l'estudi medicocientífic.

Recordo com va extreure de la seva enorme col·lecció de revistes, un exemplar de la publicació *ENIGMAS* de l'any 2.008, concretament el número 157, on, entre articles de desclassificació d'informes OVNIS a Anglaterra, descobriments arqueològics a Egipte, hi havia un interessantíssim article que sota el títol: “La ciència de les EPM” parlava com s'estava intentant demostrar científicament la hipòtesi, la qual, confirmaria com la consciència humana sobreviu més enllà de la mort corporal de l'ésser humà. A l'article també es detallava, en contraposició, l'existència d'altres teories mèdiques més conservadores que explicaven racionalment com les reaccions químiques del cervell, en el moment de la mort, podien provocar al·lucinacions i que explicaven aquestes *Experiències*

Properes a la Mort viscudes per centenars de testimonis, demostrant que més enllà de la mort no hi havia res més, documentant les dues versions contraposades per tal que cadascú tragués les seves pròpies conclusions sobre això.

Va ser en aquell precís instant on se'm va acudir la idea d'aquesta història, què succeiria si poguéssim demostrar que després de la mort hi ha alguna cosa més?, i si poguéssim anar i retornar?, en Daniel li van semblar molt interessants aquestes reflexions, per aquest motiu em va deixar la revista, la qual encara conservo, perquè comencés a documentar-me sobre el tema i, animant-me a escriure-les en forma de futura novel·la.

Al llarg dels anys, el que va començar amb una simple conversa entre amics, a poc a poc, mitjançant la investigació, com una formigueta, vaig anar trobant centenars de documents sobre tècniques que actualment s'estan desenvolupant, descobrint desenes d'organitzacions mèdiques i científiques que treballen i estudien sobre el tema amb el màxim rigor, llegint experiències similars en milers de testimonis, coneixent el treball d'investigadors i metges il·lustres que han dedicat la seva vida a l'estudi de la vida més enllà de la mort, i escoltant també a altres que no creuen en aquesta possibilitat, centrant-se en la realitat empírica, tot plegat fins a completar la història que aquí presento dotze anys després.

“La mort és el començament de la immortalitat.” Maximilian Robespierre

“No li tinc por a la mort, a allò que sí li tinc por és al tràngol, el fet d’anar cap allà. Confesso que tinc curiositat per saber de què es tracta.” Atahualpa Yupanqui

“Si la mort no fos el preludi a una altra vida, la vida present seria una burla cruel.” Mahatma Gandhi

“La vida és una gran sorpresa. No veig perquè la mort no pot ser una de més gran.” Vladimir Nabokov

“Per a la ment ben organitzada, la mort no és més que la propera gran aventura.” JK Rowling

“Morir és com dormir. La mort és la germana del somni. El somni és una mort curta. La mort és un somni llarg. Quan dorms vius i quan mors també.” Katrina Weiss

PART PRIMERA

Capítol 1 L'ILLA DE LA CALMA

Sempre ens ha agradat fer les vacances d'estiu al mes de juliol precisament per això, avui no ens ha costat gens arribar a *Binigaus*, això sí, com sempre, hem estat incapaços d'aixecar-nos aviat per anar a la platja, però a la fi hem arribat després de vint minuts en cotxe des del poble de *Fornells*.

Sense cap mena de dubte això seria impensable en un mes d'agost, on l'illa, el nostre paradís mediterrani desitjat, s'omple massivament de turistes provinents de Barcelona, Madrid, Itàlia, França i Anglaterra majoritàriament, i omplen l'insola fins arribar molt a prop del col·lapse. No obstant això, la peculiaritat d'aquest mes, tot i que no buit d'activitat precisament, ens permet passejar per l'illa mantenint aquest ritme lent, aquesta constant tranquil·litat acompanyada d'una intensa relaxació. Aquesta sensació inocular en l'ànima de cada individu que cada any la visitem, el virus benèvol tan propi i autòcton que els nadius d'aquest peculiar territori balear tenen a la seva sang, el virus de la calma.

A Binigaus s'arriba des d'una carretera local la qual comunica el sud des del centre de l'illa, per on transcorre la carretera general, que la travessa de cap a cap, des de *Ciutadella* a *Maó* i que parteix l'illa en dos mons que a voltes semblen desconnectats cadascun de la seva pròpia realitat, el nord i el sud.

Un cop arribat al meravellós poble d'*Es Mercadal*, autèntic centre de l'illa, un es dirigeix fins al sud per una carretera tranquil·la, preciosa, estreta, i no gaire llarga, on la frondositat dels seus arbres dibuixa llargues ombres sobre l'asfalt. Més enllà es continua travessant l'entramat de carrers d'*Es Migjorn Gran*, amb les seves cases emblanquinades, típiques, de construcció menorquina, envoltats de quilòmetres i quilòmetres de murs de pedra que parcel·len tota l'illa, d'est a oest, i de nord a sud, murs baixos de pedra calcària o com aquí les diuen, *ses tanques menorquines*.

Aquí estem passant el dia, en aquesta platja verge, no excessivament llarga, amb aigües cristal·lines de blau turquesa, molt comuna per altra banda en aquesta part de l'illa, a la qual s'accedeix per un camí transitable que voreja la costa des de la platja de *Sant Adeodat*, lloc propici per deixar aparcat el cotxe i oblidar-te de l'urbanisme al llarg d'una bona

estona. Només deu minuts de caminada separen l'enrenou estiuenç de l'autenticitat més pura de l'illa, mitjançant aquest camí entre el mar i els murs de pedra, on la presència de cavalls menorquins disposats a saludar-te en el teu trànsit, fan el trajecte molt agradable, presentant-se davant dels teus ulls, imatges envejades i dignes de postal.

Na Laia es troba banyant-se amb l'Ona, les observo des de la sorra, i sense que elles em vegin, les estic fent fotos amb l'*Iphone*. Des que estem junts la Laia i jo, aquesta illa s'ha convertit en el nostre estimat refugi estival. En el lloc on som capaços de desconnectar des de fa més d'una dècada i oblidar-nos per uns dies de la gran ciutat. Barcelona, encara que l'estimem, pot arribar a ser un laberint de tensions que no et permet ni un segon de respir. Si a més a més li afegim que el meu treball atrafegat a l'hospital no em deixa ni un segon per percebre els moments intensos viscuts, més enllà de la rutina, un mateix es troba dins d'un ritme de vida cíclic, frenètic, el qual t'envolta sense adonar-te'n en una permanent sincronia contínua, sense aparença percebuda, vestida d'una suposada normalitat, una urbs com és la *Ciutat Comtal*.

Quan no teníem encara a l'Ona, aprofitàvem més per caminar al llarg de les cales recòndites i verges de Menorca, *Cala Pregonda*, *Cala Pilar*, *Cala Pudent*... recorrent alguns trams del magnífic *Camí de Cavalls*, on la Mediterrània esprem totes les seves essències perquè puguis sentir-les i olorar-les de molt a prop, per cada racó de la pell, recarregant l'ànima d'una energia intangible i vital.

Tanmateix, un cop va néixer la nena, viatjar i moure's pel món es va complicar en un nivell superior fins a aquell moment desconegut per a nosaltres. La logística que representa un nadó i els "tempos" de la seva alimentació, va fer que ens replantegéssim gaudir de llocs diferents en el seu enfocament i en el seu caràcter, on l'existència d'accés i comunicació fàcil no restés bellesa a la nostra recerca de l'autèntic paradís menorquí. Llocs com *Binisafúia*, Binigaus, o l'*Arenal de Son Saura*, els quals ens permeten poder passar llargues jornades estiuenques sense preocupar-nos d'on menjar, i on aparcar, sense perdre l'essència de l'estiu menorquí que tant desitjàvem, que tant esperàvem al llarg de tot l'any, i que era una moneda de canvi a la qual no estàvem mai disposats a renunciar.

A l'Ona li encanta, com a totes les nenes de la seva edat, construir castells a la sorra, fer com si fossin palaus amb princeses imaginàries, però sobretot passar hores i hores en aquestes aigües de color turquesa i transparents com el vidre. La seva mare i jo sempre intentem estar al seu costat, jugant, saltant, i gaudint cada segon de la seva curta vida, set anys que han passat en un sospir, però set anys de màxima intensitat.

A tothom sempre li explico que en el moment en el qual la llevadora va atansar-me aquell petit cos de gairebé mig metre i poc més de tres quilos, en aquell precís moment on la meua mirada la va trobar, en aquell precís moment on jo també vaig néixer com a pare, la sensació que em va envair i que a dia d'avui encara perdura, és la d'estar baixant, estar lliscant per un enorme tobogan, en el qual s'ha convertit la meua vida, entomant una velocitat cada cop més endimoniada, cada vegada més accelerada. Tot i que intento frenar sense èxit el temps amb totes les meves forces, usant les mans, clavant els peus, no puc evitar que la vida passi més ràpid, que cada cop tingui una profunda amargor d'una sensació que és efímera i que conté una data de caducitat limitada a la vegada que desconeguda.

-LA RESTA DEL CAPÍTOL CONTINUA A LA NOVEL·LA-

Capítol 3 UN COR INDOMABLE

– Doctor ràpid!, el necessiten a urgències, acaba d’ingressar tot just un pacient amb una insuficiència cardíaca congestiva, ens comenten que no aconsegueixen estabilitzar-lo, es tracta d’en Xavi, aquell nen que va estar l’altre dia a la seva consulta.

El departament de cardiologia de l’Hospital Clínic estava situat a la cinquena planta, portaven anys avisant que s’hauria de procedir a un trasllat molt més proper d’Urgències. Sens dubte, en cas de necessitat o una greu emergència, aquesta distància podria suposar la línia fina i prima que separa la vida de la mort, l’esperança de la tragèdia. En temes coronaris tots els segons compten però sembla ser que la Direcció del Centre mai troba el moment adequat per afrontar aquest problema, fins el dia que hi hagi una tragèdia d’enormes proporcions i no tinguin més remei que claudicar per evitar qualsevol escàndol, com passa sempre, obligats per les circumstàncies.

En Roger, estava a l’office habilitat per als doctors i els sanitaris aprofitant per esmorzar un sandvitx vegetal acompanyant com a beguda, un *smoothie* de remolatxa i plàtan. Davant d’aquella tràgica i inesperada notícia, es va aixecar d’aquella cadira amb tanta energia que va vessar tot aquell líquid morat sobre la seva immaculada bata blanca ara tacada com si d’un quadre *frottage* es tractés. A continuació, va sortir corrent a gran velocitat, en un dia com aquell, els ascensors habilitats per al personal de l’hospital solen anar sempre ocupats de portalliteres amb pacients en trasllat de planta o per a la realització de diverses proves mèdiques. La pantalleta digital amb el número de planta on es trobava l’ascensor en aquell moment s’havia quedat fixa a la quarta i no es movia pas.

No hi havia temps a perdre, així que va decidir, gairebé sense pensar-s’ho, que el millor seria baixar les escales que condueixen cap a la planta primera, baixant i saltant els graons de dos en dos al principi, i després de tres en tres encara a risc d’ensopegar i caure rodolant. Al llarg d’aquella frenètica baixada va haver d’anar apartant algunes persones que pujaven per aquells esglaons desconeixedores del que estava succeint i sorpreses per les males maneres d’aquell individu amb una bata blanca tacada de morat que els desplaçava cap als costats bruscamment, com si fossin peces de dòmino.

Un cop a baix va continuar la seva carrera en recerca de l'accés directe cap a Urgències, va pensar en aquest moment en els beneficis de sortir a córrer com fa ell sovint, per la *carretera de les Aigües*, tres vegades per setmana, activitat que li permetia no defallir de cansament en aquesta especial cursa entre la vida i la mort. Visitants, personal sanitari, portalliteres, malalts ingressats ... tot aquell que hi era en aquell precís moment, en aquell passadís, va restar immòbil al veure aquella mena de *Kilian Jornet* amb bata blanca córrer tan ràpid sortejant els obstacles presents fixos i mòbils.

Òbviament quan algú que ens importa es troba en una situació d'extrem risc, i si a sobre hi ha un sentiment de responsabilitat sobre el seu benestar, com en aquest cas en Roger sentia per un dels seus pacients més petits, l'adrenalina puja fins a nivells insospitats, el cor comença a bombejar sang amb gran potència, no queda una altra que treure les forces del cos i si cal, de l'ànima mateixa. En Roger va sortir corrent cap al passadís central de la primera planta el qual comunica amb les diferents escales entorn a l'atri urbà en forma de distribuïdor ajardinat que es troba a l'interior de l'hospital, al final d'aquell passadís, que aquell dia semblava més llarg del normal, després novament va haver de girar a l'esquerra fins a trobar l'accés.

En Roger va obrir amb energia la porta amb el cartell visible d'Urgències ... després de la qual, davant d'ell, la presència d'un altre llarg passadís, aquest cop amb malalts a banda i banda esperant ser atesos, lliteres i sanitaris que saturaven l'accés. No hi ha ningú a Barcelona que no conegui el grau de saturació que tenen aquestes urgències com totes les dels grans hospitals públics espanyols, però en Roger només pensava que ja es trobava més a prop d'en Xavier, ja estava arribant, i preparat per salvar-li la vida ...

-LA RESTA DEL CAPÍTOL CONTINUA A LA NOVEL·LA-

Capítol 6 LA TACA

En Roger estava exhaust, d'una banda, satisfet, però per l'altre no del tot segur de quin seria el resultat final per al seu petit pacient.

Aquella mateixa nit en arribar a casa, li va explicar a la Laia tot el que havia viscut aquella mateixa tarda, no podia deixar de pensar en aquell nen, en Xavier, no podia deixar de pensar que aquell preciós nen ros tenia gairebé la mateixa edat que la seva Ona, i no podia deixar de veure en aquell nen la presència constant de la seva pròpia filla.

– Si li passés alguna cosa així a l'Ona, no sé com reaccionaria ... no vull pensar en aquests pares veient com el seu fill deixava la seva existència just davant mateix d'ells. A vegades és dur ... massa dur ... i cada any que passa se'm fa més difícil.

– Roger carinyo, però hauries d'estar content, li has salvat la vida, els has retornat a aquests pares el regal que més estimen, els has retornat al seu fill. – La Laia intentava animar-lo sense sortir-se'n amb gaire èxit.

Tot va canviar arran del naixement de l'Ona, feia ja set anys, fins a aquell moment en Roger s'havia guanyat una merescuda fama com a cardiòleg de prestigi, encara que semblava una persona en certs moments altiva i pedant la qual sempre prenia distància davant els casos que tractava, res l'alterava, res l'implicava sentimentalment més enllà de la seva estimada dona. Ella era l'única persona que el lligava a la vida terrenal allunyant-lo tant com podia dels llibres mèdics, les tesis, els doctorats, les ponències en congressos, els articles en revistes mèdiques de prestigi internacional com *The Lancet*, *New England Journal of Medicine*, o *Harvard Health Journal*.

El naixement de la seva filla va fer que tot prengué un sentit, va fer que fos conscient del que tenia, del que veritablement volia, no només va néixer l'Ona, sinó que a la vegada va néixer un nou Roger, una nova persona, que ja no era només un metge prestigiós, un cardiòleg idolatrat, un marit fidel, a més a més, ara també un pare enamorat i completament dedicat.

Va canviar tant que fins i tot es va reinventar en el seu paper de fill, recuperant part de la relació amb els seus propis pares, amb els quals fins a aquell moment s'havia distanciat, perquè també va ser conscient que havien nascut uns avis i que aquests tenien tot el dret a gaudir de la seva nova i única neta.

A l'endemà, va visitar a en Xavier el qual estava ingressat a l'hospital recuperant-se de la crisi cardíaca que gairebé el porta a l'altre món, aquell mateix matí havia rebut una trucada del seu company i amic, en Joan Esteve, per informar-lo que el nen ja s'havia despertat, les constants vitals romanien estables i les anàlisis clíniques en principi havien sortit prou bé.

L'Hospital Clínic, gran palau català de la sanitat, considerat com un dels millors hospitals públics de l'Estat Espanyol, s'alçava al centre de la ciutat amb la seva forma magnànima, tallant artificialment l'entramat de carrers quadriculats que conformen l'aclamat i famós Eixample barceloní.

El magnífic edifici, conegut per tots els autòctons, els quals en algun moment de la seva vida han passat per ell, sigui per la seva pròpia salut o bé per visitar a alguna persona propera ingressada al mateix, està estructurat al voltant de dotze pavellons organitzats amb la forma d'una U. L'entrada i vestíbul principal es troben al carrer Villarroel, el flanc sud o dret al carrer Provença i el flanc nord o esquerra sobre el carrer Còrsega.

Tot aquest laberint resta connectat entre si per un gran espai o pati interior amb entrada també pel carrer Casanova, just al costat d'un magnífic edifici amb un gran pòrtic amb columnes d'inspiració neoclàssica, annex al complex hospitalari, la Facultat de Medicina.

Aquest gran atri enjardinat que comunica mitjançant un gran passadís interior a tots els pavellons entre si mateixos, amb les seves zones més o menys enjardinades també i els seus bancs disposats al voltant, serveix tanmateix al llarg del dia com a lloc de pas i de desconexió tant per als pacients i personal de l'hospital, com de la gran quantitat de visitants d'aquell gran centre sanitari.

En Roger travessava el pati interior amb la seva Brompton ja plegada, fa uns anys havia descobert que la bicicleta era el millor transport per moure's per Barcelona gràcies als seu nombrós entramat de carrils per a bicis distribuïts de manera capil·lar per tot l'entorn urbà. Ell es va dirigir a través d'aquell gran espai, just abans d'arribar a l'arc de vidre d'estil noucentista que t'introduïa cap un gran distribuïdor, per acabar girant cap a l'esquerra cap a l'escala set. Eren les vuit del matí i s'havia proposat visitar a en Xavier abans de començar la seva jornada, tanmateix sense ni tan sols canviar-se, va agafar l'ascensor fins a la tercera planta on es troben els pacients hospitalitzats dins de la unitat d'Hospitalització de Cirurgia Cardiovascular.

Un cop va arribar a l'habitació 308, va picar suaument a la porta ...

– Es pot? –obrint lentament la porta, allà hi havia l'Eduard i la Meritxell al costat del llit del seu fill.

En Xavier estava bevent una mica d'aigua i es trobava despert, tot i que encara una mica atordit, de seguida l'Eduard es va aixecar cap al doctor Gilabert, li va fer l'ullet agafant-lo pel braç dret i convidant-lo cordialment a sortir un moment fora de l'habitació.

– Bon dia Roger, prego que em disculpis un moment, et volia comentar una cosa abans que entris...

Ell, estranyat per allò, no va dubtar a assentir. – No pateixis Eduard, què succeeix?

– En Xavier s'ha despertat aquest matí, però no sé si es troba del tot bé, diu unes coses molt estranyes i no sembla ell mateix. Creus que pot tenir alguna lesió en el seu cervell que no haguem vist?

– Aquest matí m'han avançat els resultats de les anàlisis posteriors a la crisi d'ahir, i a priori no rebel·len res anormal, sembla que s'està recuperant prou bé. Quan dius... coses molt estranyes, exactament a què et refereixes?

– Comprova-ho tu mateix i després em dius què en penses. –l’Eduard cada vegada semblava més misteriós amb les seves paraules i l’entonació d’aquestes sobre el suposat estrany estat del seu fillet.

Els dos van tornar a ingressar dins l’habitació, la Meritxell s’havia mogut a un costat per donar espai al doctor Gilabert, els dos pares es van situar en un segon pla sense desviar l’atenció ni un segon sobre el seu fill convalescent.

Allà hi havia en Roger amb aquell nen al seu llit, recuperant-se d’una crisi cardíaca que per molt poquet no l’hi havia portat a creuar el llindar del terrenal per sempre més.

– Hola Xavi, com et trobes?

– Per què no vas vestit com l’altre dia? –amb aspecte de nen enfadat.

– Què vols dir? –completament descol·locat amb la pregunta d’aquell noieta, com qualsevol nen de la seva edat, espontani i directe.

– On és la bata tan “xula” de l’altre dia? Aquella amb dibuixos vermells? Me la regales?, si us plau!

En aquest moment, el doctor esparverat davant del que estava escoltant, va mirar als pares de l’infant amb gest de no entendre res, o encara pitjor ... d’entendre el que creia que havia entès.

Era del tot impossible que en Xavier veiés la bata tacada de remolaxa i plàtan del dia d’abans, qualsevol persona amb la crisi cardíaca que havia patit aquell nen era completament impossible que hagués tingut el moment de lucidesa, el nivell de consciència i visió necessària per veure el que estava esdevenint al seu voltant, i menys amb aquell nivell de detall.

Els seus pares van assegurar que ells no li havien explicat res més que es va desmaiar i uns metges el van guarir, preguntant-se com podia ser?, qüestionant tot el que ahir van patir i el que ahir van viure en pròpia pell.

El cert és que en Roger fa anys havia llegit un estudi d'un corrent de la neurologia que explica les sensacions de les persones que han experimentat experiències properes a la mort, l'abandó corporal, la hipotètica posterior levitació de l'ànima, i a la fi, la famosa presència d'una forta llum al final d'un teòric túnel. Aquests neuròlegs afirmen que es tracta d'un estat de semi-inconsciència, i que aquestes persones tendeixen a experimentar en la seva vida corrent l'aparició quotidiana d'al·lucinacions i paràlisi de la son que es produeixen quan el seu cervell entra a la fase REM, o fase de semivigília. Segons expliquen, és aquí on una part del cervell roman vigilant mentre l'altra descansa, generant-se en aquest moment per a la majoria d'aquestes persones gran part dels somnis i de les aparents al·lucinacions que afirmen viure.

-LA RESTA DEL CAPÍTOL CONTINUA A LA NOVEL·LA-

Capítol 11 TEMPS FOSCOS

El telèfon va sonar dins d'una de les estances de la Gran Mesquita de París ...

– *Allo!* – Ibrahim Moussa, el rector de la mesquita més gran de França va despenjar per respondre aquella trucada intempestiva, encara que no inesperada, des de la seva habitació personal.

– *Tout fait* – una veu a l'altre costat de la línia que, amb veu greu i concisa, anunciava al rector que tot estava a punt segons s'havia acordat.

– *Merci, Asalaam alaikun* – penjant el telèfon immediatament, el rector es va recolzar al seu llit, estirant-se de forma pensativa, assumint al seu interior el significat d'aquella trucada.

Mentrestant, la persona amb la veu greu va abandonar el lloc on es trobava, sortint d'allà amb la mateixa tranquil·litat amb la qual uns moments abans havia utilitzat per entrar sense cridar la més mínima atenció.

La sinagoga de Pisa, una de les més antigues de tota Itàlia, estava situada en un palau de la *Via Palestro*, prop del famós *Teatre Verdi* i del *Lungarno Mediceo* pisà, encara que la seva façana esplendorosa recordava temps pretèrits renaixentistes, no era l'original. La façana va ser restaurada a la fi de segle XIX intentant, però, conservar el portal central tan característic amb el seu timpà superior en forma de triangle, flanquejat per les seves finestres rodones originals, i coronada per dos ovals superiors a cada costat. En aquesta època també es va aprofitar per restaurar l'interior, sobretot el seu gran saló quadrat, destacant la seva *tevah* de fusta amb les seves baranes balustrades, o l'*Aròn* de marbre de Carrara on es guardaven al seu interior els diferents rotllos amb els pergamins de la Torà, a més de la resta dels diferents espais en què aquell gran palau toscà estava distribuït.

El 2.015, després de patir uns anys abans, greus danys al sostre i a la seva estructura per una forta tempesta elèctrica que va succeir a la ciutat toscana, la qual la va deixar sense ús durant força temps, va saltar a la fama a tots els mitjans de comunicació italians per la seva cerimònia de re-inauguració després de la reforma escomesa en aquell indret.

En aquella jornada, van ser convidats diversos membres representants d'altres comunitats religioses presents a tot el país, a part d'una representació política, tant del *Comune di Pisa*, com de la pròpia Regió Toscana, de fet, tot aquell que es considerés influent, a l'interior de la tancada i conservadora societat pisana, va ser convidat a aquell esdeveniment.

D'altra banda, en aquell període, s'estava vivint un moment transcendent on els conflictes a l'Orient Mitjà estaven en un dels seus màxims auge. Aquell dia, el rabí d'aquella comunitat jueva pisana, Luciano Caro, va sorprendre a tots els presents pronunciant un discurs conciliador adreçat concretament al líder espiritual de la comunitat islàmica. En el seu discurs, va arribar a definir als musulmans presents, com els seus "co-germans", en un intent d'aprofitar aquell acte per apropar les dues comunitats i evitar els conflictes que s'estaven reproduint en altres ciutats i pobles d'arreu del continent. Aquelles paraules van ser una sorpresa inesperada davant els ulls atònits de la resta de representants religiosos presents aquell dia. Des de llavors, la Sinagoga de Pisa, sota la posterior batuta del Rabí Silvano Levi, va passar a ser considerada un centre de reunió interreligiós amb un alt prestigi a nivell europeu, i un símbol de la convivència existent entre les diferents corrents religioses presents al continent.

El Rabí Levi, era conegut per fomentar iniciatives encaminades a apropar postures tant amb l'*Arcivescovado* pisà, com amb la coneguda mesquita de Florència. El seu desig de fomentar la cooperació interreligiosa entre les dues comunitats majoritàries a la regió, li havia creat nombrosos problemes amb les ments més conservadores i immòbils de totes les congregacions religioses del lloc. Aquestes consideraven que, un amic del canvi podia suposar un enemic del que existeix, del tradicional, i per tant un desafiament davant els fonaments de les seves cultures, tradicions i estatus històric dels actuals líders espirituals els quals influïen directament en la quotidianitat dels seus fidels d'una forma directa o indirecta, però presents en tot moment.

I allà hi havia els *Carabinieri*, davant el cadàver del rabí, descobert feia una estona per la senyora de la neteja, la qual venia cada vespre a netejar les estades personals de la sinagoga, i que sense desitjar-ho ni molt menys esperar-ho, va descobrir aquell cos al terra, inert i ple de

sang. Sens dubte, les autoritats tenien clar que allò no va ser provocat en un intent de robatori, ja que l'assassí, o els assassins,...

-LA RESTA DEL CAPÍTOL CONTINUA A LA NOVEL·LA-

PART SEGONA

Capítol 19 UN COP DE REALITAT

A l'habitació 210 de la *Unitat de Conductes Addictives* del Clínic hi ha en Roger, el qual dorm profundament en un dels llits per als pacients que es troben ingressats degut als problemes derivats del consum de substàncies i alcoholisme.

La ingesta massiva de pastilles, barrejades amb una gran quantitat de ginebra, li han causat una forta intoxicació etílica molt greu que ha estat a prop d'endur-se'l a l'altre barri, a l'habitació hi ha en Joan que no s'ha separat ni un segon des que va ser ingressat per aquest motiu.

– Bon dia Roger, sembla que li has agafat gust a l'hospital, oi?, però com a pacient. –a poc a poc aquell home postrat anava retornant gradualment a la seva pròpia consciència.

– No facis broma amb això Joan, no estic per a que em prenguin el pèl. –arrossegant les paraules mentre parlava– Exactament què m'ha passat? Estic una mica confús encara. –amb la veu molt feble per la greu crisi que havia patit aquell individu el qual es trobava atrapat en el passat, sense tenir present i sense voler cap mena de futur.

– Vas tenir molta sort, sembla ser que havies quedat amb la teva mare a casa teva, encara que segurament ni te'n recordaves veient en l'estat en el qual et trobaves, bé, millor dit, en el qual ja fa un temps hi ets. Quan la dona ha arribat a casa teva, la pobra s'ha trobat amb una situació força desagradable, sembla ser que t'ha trobat al sofà tirat i banyat amb els teus propis vòmits al damunt, i sense cap mena de reacció.

– Es pot saber què m'estàs dient? Això és del tot impossible...

– Encara sort que m'ha trucat de seguida, i hem enviat una ambulància ràpidament a casa teva, sinó ja no hi series aquí amb nosaltres, d'això n'estic completament segur.

Just en aquell moment s'obre la porta de l'habitació, l'Esteban Ferran, el Director Gerent amb un aspecte molt més seriós del que és normal en ell.

– Doctor Gilabert, et trobes millor?

– Sí, gràcies Esteban, et prometo que...- ni tan sols el va deixar acabar la frase, el director hi tenia alguna cosa a dir-li molt important sobre la seva situació interrompent-lo de manera abrupta i profundament antipàtica.

– Roger, no continuïs, el que t’ha passat és molt seriós. –fent una petita pausa abans de continuar –Des que

-LA RESTA DEL CAPÍTOL CONTINUA A LA NOVEL·LA-

Capítol 22 VERSOS JUEUS

Era una jornada d'octubre plujosa i fresca a Pisa, el mes d'octubre, a la famosa ciutat on es troba la *Torre Pendente*, es caracteritza pels canvis bruscs que normalment es produeixen a la seva temperatura on l'estiu s'allunya a una gran distància, oblidant-se per complet d'aquelles temperatures càlides i dels dies assolellats al camp toscà, per donar pas de ple a una tardor humida i freda, la qual fa la seva aparició imminent amb tota la seva força i esplendor.

Centenars de fidels s'havien donat cita aquell diumenge en particular, la ciutat estava plena de cartells anunciant l'esdeveniment que aquell dia tindria el seu epicentre a la coneguda sinagoga. Tant al llarg del riu *Arno*, al *Borgo Stretto*, o bé a la cèntrica *Piazza Garibaldi*, allà on hom mirés, a tots els racons d'aquella preciosa ciutat renaixentista, bressol entre d'altres del famós *Galileu Galilei*, es respirava l'aire de la cultura jueva, estranyament protagonista absoluta d'aquell dia, el qual havia situat Pisa per primera vegada a la seva història just al centre europeu del món jueu.

GIORNATA EUROPEA DELLA CULTURA EBRAICA

El rabí Levi aquell dia estava pletòric, com altrament no podia ser, indubtablement el gran mèrit de reunir gran part de les congregacions jueves d'arreu d'Europa en aquella petita ciutat italiana era del tot seu. La seva fama com a col·laborador necessari amb altres cultures religioses no li havia facilitat precisament el suport per part d'altres grups molt més conservadors, per tant, desconfiats i reticents amb aquest procés d'obertura iniciat pel seu antecessor i continuat fidelment per ell.

Aquell matí la jornada va començar a l'interior mateix de la sinagoga amb una performance literària de sonets hebreus de l'autor *Piero Nissim*, músic toscà d'origen jueu. En esdevenir aquell dia en un diumenge de plena tardor, moltes famílies pisanes, de totes les orientacions religioses possibles, van aprofitar per acostar-se aquell dia al temple i escoltar aquelles narracions poètiques, les quals, en aquell magnífic escenari i mitjançant la profunda veu d'un fabulós intèrpret, sonaven com si d'una simfonia poètica es tractés, capaç d'enriquir l'ànima de tots els mortals que allà hi eren presents.

El rabí Levi es trobava assegut a primera fila, juntament amb la resta dels rabins de les sinagogues més influents de tot Itàlia i part d'Europa, mentre escoltava embadalit com aquell magnífic orador narrava els versos amb sentiment i devoció, quan se li va acostar un membre de la seva comunitat, el qual dirigint-se amb el màxim sigil per no molestar la resta d'assistents que estaven seguint amb molt d'interès aquell acte cultural, li va xiuxiuejar a l'òida.

– *Scusi Rabbino Levi, c'è un signore che ha domandato per lei fuori. Ha detto di essere il prete Gregghi, col suo nome mi ha fatto sapere che lei sapesse chi è senza dubbio... è così?*

– *Si, certo. Esco subito.* – el rabí clarament coneixia el tal pare Gregghi, llavors es va aixecar immediatament per dirigir-se cautelosament cap a la porta de la sinagoga amb l'objectiu de trobar-lo.

– Bon dia, Gregori, pensava que no tornaria a saber de tu després del que va passar fa deu anys a *Beit Shemesh*.

Allà es trobava, davant seu, un home força més jove que el rabí, de mitjana estatura, ros i amb la pell molt blanca que anava vestit amb els hàbits propis d'un capellà de l'església catòlica.

Tots dos homes es coneixien des de feia ja molts anys, en una època que el rabí Levi va estar vivint a Israel, a prop de Jerusalem, on van coincidir en un moment vital i transcendental per a aquell servidor de l'església de Roma el qual ara es trobava davant del seu antic amic, just davant les mateixes portes d'aquell temple jueu pisà.

En Gregori Lazlo per aquell temps, abans de conèixer en Levi, es trobava en un moment vital intentant cercar les respostes necessàries a la seva, llavors indeterminada i dubtosa, condició religiosa. Va ser criat al si d'una família catòlica a Varsòvia, uns fets dramàtics a la seva vida personal li van fer qüestionar-se la seva fe en Déu, per això va decidir deixar-ho tot per tal de viatjar pel món a la recerca d'una hipotètica creença que li retornés la confiança a la vida, a la fe i a l'home.

Després de passar una breu temporada al Japó, on es va introduir profundament a la cultura budista sense trobar el que cercava, passant

posteriorment per l'Índia, finalment va decidir que Israel podia ser el millor destí possible per ser un territori considerat com l'autèntica cruïlla dels orígens i fonaments de la cultura occidental actual, on l'islam, el judaisme i el catolicisme comparteixen un mateix espai, encara que no exempt de conflictes com és ben sabut per tothom. Precisament va ser estudiant aquest conflicte, en el qual, Gregori va pensar que podria trobar la resposta a allò que buscava al seu interior, i és on va conèixer un Silvano Levi força més jove del que era ara, el qual s'estava formant a Terra Santa per tal de completar el seu trànsit com a futur líder religiós de la seva comunitat toscana.

– Silvano, encara ho tens?

– Sí, es clar. Ho tinc en un lloc ben segur, però ara no puc, com veus avui és un dia massa complicat. Què et sembla si vens aquest vespre quan comenci a enfosquir-se?

-LA RESTA DEL CAPÍTOL CONTINUA A LA NOVEL·LA-

PART TERCERA

Capítol 27 FER LES AMÈRIQUES

L'oportunitat que li havien ofert no podia desaprofitar-la sota cap concepte, deixar la seva dona i el seu fill acabat de néixer no era el que havia pensat per a aquesta etapa de la seva vida que tant havien esperat i desitjat, ser pare havia estat el més bonic que li havia passat a la vida, però els trens passen quan passen i aquest sens dubte havia d'agafar-ho.

Amb la Rosa van estar parlant llargament sobre si valia la pena perdre's els primers mesos d'en Sergi per una il·lusòria oportunitat professional a l'estranger, amb la qual no estava convençut si a la llarga vindria acompanyada d'algun premi o promoció. En tot cas, a la vida hi ha moments en què hom ha d'apostar, i en Joan va decidir fer-ho, considerant-ho com una inversió professional de futur, com finalment va acabar-hi resultant.

La *University of Virginia* es troba situada a Charlottesville, a l'estat de Virgínia, i va ser fundada pel mateix Thomas Jefferson. És considerada com una de les millors institucions educatives públiques dels Estats Units, i és l'única universitat nord-americana que té l'honorífic títol de ser Patrimoni de la Humanitat, per altra banda, estrany en una nació tan jove com és l'americana, mancada de referents històrics més enllà del segle divuit.

Un acord internacional entre diverses entitats acadèmiques de prestigi el va portar a fer les Amèriques, degut al fet que l'Hospital Clínic, com a hospital universitari de referència, participava en aquest projecte representant a la Universitat de Barcelona. Això va significar la seva incorporació immediata a l'equip que s'havia creat entorn de la *Divisió d'Estudis Perceptius de la Salut* o com es coneixia més col·loquialment, la *DEPS*, la qual estava vinculada a la *School of Medicine* a Virgínia.

En el seu moment el va sorprendre que l'Esteban Ferran li proposés participar en aquest projecte, de fet, li va estranyar enormement que altres possibles candidats amb millor trajectòria, com podia ser el cas del seu amic Roger, no estiguessin dins del grup dels favorits i en canvi sense esperar-ho, i per sorpresa, el tingueren en compte per a una cosa tan important com formar part d'un equip multidisciplinari internacional mèdic, únic fins aquell moment.

Aquest equip era capitanejat pel doctor Frank Marshfield, la DEPS, des de la seva fundació als anys seixanta del segle passat, s'ha caracteritzat per ser una unitat de recerca universitària altament productiva, amb una gran quantitat d'estudis científics publicats a les revistes mèdiques més prestigioses que existeixen. Aquesta unitat es dedica a la investigació d'alguns dels paradigmes més desafiadors per a la comunitat científica, centrats a explicar la relació existent entre la ment i el cervell, on entra la consciència en aquesta relació, i quins són els seus límits fins i tot més enllà de les fronteres físiques i de la vida mortal com la coneixem avui dia.

En Frank Marshfield, nascut en un poble d'Indiana, el qual va decidir deixar el conservadorisme de l'Amèrica més rural per iniciar els seus estudis universitaris a Califòrnia on va residir molts anys fins a acabar a Charlottesville. Marshfield, catedràtic, doctorat en medicina i professor universitari, tenia tants seguidors com detractors al món de la investigació. No obstant això, s'havia forjat un important prestigi internacional sota l'axioma principal de qüestionar tot el que coneixem fins ara sobre la mort clínica, investigant amb el seu equip, documentant, analitzant empíricament i de forma rigorosa centenars de casos recopilats sobre les EPM a tot el món.

Des de la DEPS, en Marshfield i el seu equip d'investigadors suggerien que la ment i el cervell poden ser diferents entre ells, permetent a la consciència persistir més enllà de la mort corporal de l'ésser humà.

Gràcies a una important donació provinent de diverses de les famílies més opulents dels Estats Units, mantenint-se d'altra banda en un estricte secret d'anonimat, des de la DEPS van plantejar la creació de l'equip internacional en el qual en Joan passaria la resta dels mesos fora de casa seva, esperant que aquesta unió de científics de tot el món permetés abordar l'estudi més seriós mai desenvolupat sobre la naturalesa de la consciència i la seva relació amb el món físic.

Tota la documentació i els arxius de més de cinquanta anys d'estudis d'aquesta entitat estaven a disposició de l'equip com a punt de partida, centenars de testimonis documentats de persones amb experiències properes a la mort, estudis del món dels mèdiums, assajos i tesis sobre la

reencarnació. En definitiva, milers i milers de folis on documentar-se i començar a treballar.

En Joan, des de l'inici, va participar en els diferents experiments que es van dur a terme amb voluntaris que es van presentar per descriure com serien les seves experiències controlades més enllà dels límits físics, i posteriorment analitzar rigorosament amb dades empíriques les conseqüències d'aquesta experimentació esmentada. En conseqüència, per anar avançant cada dia una mica més, centímetre a centímetre, o, més ben dit, segon a segon, allargaven artificialment aturades cardiorespiratòries supervisades sota el control de l'equip mèdic, amb el risc assumit que algun d'ells no tornés mai més, per tant morir en l'intent, i tot en nom de la ciència.

-LA RESTA DEL CAPÍTOL CONTINUA A LA NOVEL·LA-

Capítol 32 TEST 126

Aquell pacient el qual s'havia presentat com a voluntari, restava immòbil damunt la taula de reanimació, el Propofol ja havia fet l'efecte desitjat sobre el seu organisme de forma molt ràpida, segons allò esperat, com sempre.

Aquest anestèsic té uns efectes gairebé instantanis, no obstant això, la durada d'aquests sol estar al voltant dels quatre o cinc minuts a tot estirar. Aquesta limitació obliga l'equip mèdic a anar administrant petites dosis durant el temps que es perllonga la intervenció, és una manera d'anar controlant i espaiant els períodes dels assaigs a mesura que es va avançant a l'estudi de les EPM.

Allà hi havia diversos membres de l'equip, mentre la resta seguien les imatges, que s'anaven enregistrant, des d'una sala de control annexe, tots preparats per prendre notes i documentar tot el que hi passaria a continuació.

– Vint-i-u de setembre de l'any dos mil cinc, són les setze hores i tretze minuts. Iniciarem la prova número cent vint-i-sis, el pacient és un home de cinquanta-sis anys, caucàsic, sense malalties conegudes ni factors de risc a tenir en compte – el doctor Hahnekoch mentre parlava, amb un fort accent germànic, comprovava que les constants vitals del pacient al monitor que tenia davant seguïssin els patrons de normalitat necessaris per prosseguir amb allò.

– Setze hores i catorze minuts, procedeix a subministrar per via intravenosa cent mil·ligrams de Potasi IV en una solució diluïda amb clorur sòdic, glucosa i solució glucosalina – en Joan procedia a poc a poc a injectar aquella combinació de substàncies químiques amb l'objectiu últim de provocar una aturada cardiorespiratòria induïda sobre aquell individu.

– Existència de mostres amb pal·lidesa cutània i diaforesi discreta, l'*ECG* ens mostra l'inici d'una ACR, les constants i el ritme cardíac comencen a baixar, *RS* a 85, 84, 83... comença l'ACR al pacient. L'*EEG* indica un descens brusc de l'activitat elèctrica cerebral, s'observa l'existència encara de certa resposta pupil·lar, però que cada cop és menor. L'estem perdent segons allò que havíem planificat. Iniciarem el registre

de dades, cronometrem dos minuts i mig abans de procedir a una nova dosi de Propofol – en Hahnekoeh iniciava el compte enrere de dos minuts i mig amb un cronòmetre digital a la seva mà esquerra.

– L'últim test que vam realitzar vam arribar fins als trenta-dos minuts d'ACR, hauríem d'intentar no allargar aquesta prova més enllà dels trenta-tres minuts per avançar sense posar en perill el pacient, per tant, hem de tenir preparades cinc dosis més de Propofol – en Pierre Domecq donava instruccions a l'equip perquè tot estigués organitzat i preparat, no volia sorpreses de cap tipus, no desitjava que res pogués sortir-se'n del guió marcat per a aquell dia.

Mentre aquell home mort artificialment iniciava el trànsit entre la vida i la mort, l'equip analitzava la reacció de tots els canvis que s'estaven produint en aquell ésser. L'objectiu era disminuir la necessitat d'oxigen per part del cos i del cervell i per evitar lesions futures, per això van procedir a agregar diferents mantes d'hipotèrmia que anaven afegint mentre controlaven el descens progressiu de la seva temperatura corporal.

A mesura que anaven passant els minuts, s'anaven superant les diferents fases que fins aquell moment tenien documentades.

– Minut deu de la prova número cent vint-i-sis, si el pacient està patint una EPM segurament haurà iniciat ja la primera fase, ens ha d'estar veient en aquest moment, mostreu cap el sostre el cartell de salutació. – l'equip mèdic escoltava la veu d'en Marshfield a través dels altaveus habilitats al laboratori, el qual donava les instruccions des de l'altra sala. En Joan, llavors, va treure un cartellet mostrant-lo cap al sostre i cap a la taula de reanimació, al qual hi havia escrit amb lletres negres i gruixudes:

HI! PLEASE KEEP CALM. EVERYTHING IS OK.

– Minut quinze de la prova número cent vint-i-sis, si es compleixen totes les etapes previstes segons com ha anat amb la resta d'individus documentats, en aquest moment hauria d'estar a punt d'iniciar el trànsit per l'interior del túnel, recordeu que aquesta fase és la més sensible ja que depenent de l'individu, podem estar parlant d'entre cinc i deu minuts –en Marshfield sens dubte controlava tot el procés, al costat en Caniglia anava

documentant tot al seu ordinador portàtil el qual observava tot amb detall i màxim deteniment.

– Minut vint-i-cinc de la prova número cent vint-i-sis, senyors en cinc minuts comencem el procés de reanimació, vagin preparant-ho tot. Iniciïn a poc a poc la retirada de les mantes d'hipotèrmia i forcem la recuperació de la temperatura corporal a un grau cada mig minut fins a recuperar els trenta-sis graus i mig desitjables.

Com si es tractés d'un exèrcit, seguint totes les instruccions amb disciplina militar, tots els membres de l'equip anaven seguint el protocol establert per finalitzar amb una RCP mitjançant els elèctrodes estratègicament col·locats al tòrax del pacient. En John Sheffield controlava l'EEG mentre que en Hahnekoch agafava posició per a iniciar la posterior reanimació, en Joan es mantenia en segona línia amb la pilota ressuscitadora preparada, i en Domecq tenia l'*epinefrina* llesta per a aplicar en cas de complicacions no desitjades.

– Senyors, preparats, iniciarem la recuperació del pacient, fem que torni amb nosaltres, portem ara mateix trenta dos minuts i vint segons de viatge, iniciem compte enrere... deu... nou... vuit... set... sis... cinc... quatre... tres ... dos... un...

Just en aquell moment, en Sheffield es va abalçar bruscament sobre en Joan empenyent-lo cap a la porta, mentre en Hahnekoch va aprofitar per arrabassar de les mans de Pierre Domecq l'*epinefrina*, el qual sorprès, no va poder reaccionar mentre se sentia pels altaveus...

– Però esteu bojos!, us heu venut l'enteniment?, matareu el pacient!...

-LA RESTA DEL CAPÍTOL CONTINUA A LA NOVEL·LA-

PART QUARTA

Capítol 44 TERRA SANTA

Beit Shemesh és una petita ciutat ubicada a la falda de la muntanya *Tel* a uns vint quilòmetres de Jerusalem, és també coneguda com la “Casa del Sol”, el nom de la qual prové de l’antiga deessa *Shemesh*, adorada pels cananeus allà pel segle XII a.C. i en la qual encara es conserven les ruïnes de l’antiga ciutat bíblica, on es diu que els filisteus van portar l’Arca de l’Aliança quan aquesta va ser capturada a la batalla d’*Even-Ezer*.

A aquella localitat al llarg de l’any 2.004, en Gregori Lazlo i en Silvano Levi dedicaven, des de la Biblioteca Municipal, una gran part de les hores del dia, al més profund estudi de les seves sagrades escriptures, la Bíblia, i la Torà, respectivament. Analitzant amb molta cura i detall tots els versets i pregàries que es trobaven impreses entre totes aquelles meravelloses paraules divines amb tanta i tanta història, i que, com no podia ser d’una altra manera, els tenia completament abduïts i ocupats.

Aquells dos futurs líders religiosos, treballaven plegats, col·laborant, intentant trobar punts de connexió i paral·lelismes més enllà de la simple sintaxi, a la recerca de diferents significats ocults entre els subjectes i els predicats per tal de trobar una correlació interreligiosa més enllà del que fins ara era conegut. En aquells dies centraven tot el seu esforç, a divulgar pel futur la idea d’una col·laboració més duradora estreta i única entre les seves distanciades comunitats, la catòlica polonesa i l’hebrea toscana, les quals estan basades en els mateixos fonaments que les han assentat i vist créixer al llarg dels segles.

– *Przyjacieł* Silvano, no sé com encaixarà tot això en els seus estudis l’Ibrahim. És clar que, com tots sabem, l’Alcorà conté parts de la Torà i del Nou Testament. Encara que tinguin Jesús com un dels seus profetes, per a ells el seu veritable i darrer profeta va ser Mahoma, com bé saps, i no sé si hi trobarà punts posteriors que ens permetin tancar el cercle que estem buscant, sense decantar la balança excessivament cap a algun dels seus costats. – en Gregori parlava d’Ibrahim Moussa, la tercera pota d’aquella mena de triumvirat interreligiós que conformaven aquells erudits teòlegs, el qual des de París analitzava els paral·lelismes trobats per ells i mirava d’enllaçar-los amb passatges de l’Alcorà, evidentment la tasca més complicada d’aquell ardu i complicat treball.

– Greghi, *non ti preoccupare* ara per això, nosaltres tenim suficient amb les nostres propis anàlisis i estudis. L'Ibrahim és un gran *ulema*, ja saps que com a estudiós de l'islam i la *sharia*, el seu profund coneixement ens ajudarà en el nostre projecte, d'això n'estic segur. – Silvano Levi, intentava aplicar la calma i l'experiència necessària que la seva major edat li atorgava. Ell era totalment conscient que abans de res, en el punt on es trobaven, sobretot havien de ser pacients envers aquest projecte el qual, d'altra banda, resultava summament ambiciós i que els hauria de portar inexorablement força anys fins a poder finalitzar-ho del tot.

– *Shalom!*, Silvano, no oblideu-vos que avui tenim reunió a *Ohel Menachem*, com cada dimarts, vindreu veritat? – aquell noi esprimitxat i pèl-roig amb *kipà* acostant-se a ells, mentre en Silvano, aixecant la vista dels innombrables llibres entre els quals semblava estar soterrat el mirava per la cua de l'ull.

– *Ciao Dov*, per descomptat, allà ens veiem després, com cada *martedì*. – Silvano va respondre afirmativament a aquella invitació.

Ja un cop arribat el vespre, a la sinagoga Ohel Menachem la qual es troba al bell mig de la ciutat israeliana, just en una de les sales que tenien destinades per a organitzar reunions i esdeveniments, un grup de persones hi eren assegudes al voltant d'una taula rodona, dialogant i conversant tranquil·lament, entre ells per descomptat es trobaven presents tant en Silvano Levi com en Gregori Lazlo.

– He passat uns anys increïbles i meravellosos, la veritat és que formar part de l'equip de la Fundació m'ha servit de molt. Sens dubte la mort de l'Elisabeth aquest estiu ens va trastocar a tots, tot i que ella, degut a la seva avançada edat, ja feia un cert temps que vivia a la residència d'Arizona, encara seguia en contacte amb alguns de nosaltres i de tant en tant ens intercanviàvem correus. – l'Alitza Meymer, acabava de retornar a la seva ciutat després de passar uns quants anys als Estats Units, el darrer d'ells treballant per a la Fundació Elisabeth Kübler-Ross.

– I exactament quina era la teva tasca a la fundació? – Dov, el pèl-roig amb *kipà*, li va preguntar interessat per la seva estada i per la seva feina en aquella, desconeguda fins aleshores per ell, organització.

– Doncs hi vaig estar, durant un temps, primer arxivant, i després ordenant i classificant la immensa quantitat de cartes, fotografies, enregistraments de vídeo, cintes d'àudio, les nombroses notes que va prendre per escriure les seves obres, la seva enorme col·lecció de llibres. Penseu que estem parlant de centenars i centenars d'objectes, materials i altres coses. La Fundació EKR tenia la intenció de conservar-les i ordenar-les per tal les generacions futures poguessin disposar de tan magnífic llegat i coneixement per al futur. –parlant amb molt entusiasme sobre la seva tasca al llarg d'aquest període.

Tots ells estaven concentrats davant el testimoni de l'Alitza sobre la seva experiència personal. Aquell grup de persones, format per individus de diferents edats, procedències, i creences religioses, es reunien cada dimarts a la sinagoga per debatre sobre temàtiques d'actualitat relacionades amb allò moral, allò ètic i allò religiós. Tanmateix també s'aprofitava com a centre social, entre ells, per explicar experiències personals, resoldre dubtes existencials, compartir celebracions, o bé discutir sobre aspectes que podien resultar polèmics en aquell particular entorn... diguem...tan variat.

-LA RESTA DEL CAPÍTOL CONTINUA A LA NOVEL·LA-

Capítol 54 MORIR, RETORNAR, I ENTENDRE

La IANDS, *International Association for Near Death Studies*, a Seattle, havia organitzat per aquell dia, una de les nombroses xerrades amb testimonis on en primera persona narraven les seves pròpies experiències properes a la mort. El fet de ser l'associació internacional més important a nivell mundial sobre les EPM, normalment facilitava l'èxit massiu d'assistència a les seves convocatòries allà on es fessin, i aquella jornada, per descomptat, no va ser pas una excepció.

– De vegades penso que em posaran una camisa de força i em tancaran per explicar allò que em va passar. –una dona d'uns cinquanta i escaig anys estava en aquella sala d'actes explicant la seva pròpia experiència davant del gran nombre d'assistents, la majoria testimonis també d'experiències similars– Quan un té una experiència d'aquest tipus, assimilar allò que ens ha succeït fa que sigui molt difícil continuar vivint com si no hagués passat res. Jo vaig morir, vaig viure l'experiència, vaig retornar i ara he de tornar a viure al mateix món que abans, però ara amb una perspectiva totalment diferent. El problema és que la perspectiva dels altres no ha canviat, continua sent la mateixa, i aquí està el veritable problema per a nosaltres, i això pot arribar a ser un veritable infern d'incomprensió a la nostra vida, difícil de solucionar.

L'Eduardo Caniglia ja feia diversos anys que col·laborava com a psiquiatre i psicòleg de suport per a la IANDS, el seu rol s'havia centrat al llarg dels anys a intentar ajudar persones com l'anterior, donant tècniques i eines per saber com compaginar la seva nova perspectiva després del retorn de l'altra banda, davant d'un món que no havia canviat, produint una asincronia que podia provocar veritables trastorns psicològics de difícil curació per a qualsevol individu, per molt centrat que pogués estar.

En acabar la jornada, ja al seu despatx, el psicòleg argentí va rebre la visita d'una parella que desitjava parlar amb ell pels grans problemes de relació que tenien després de l'EPM que va experimentar ella ja fa algun temps. Ell no sabia com comprendre-la, de fet, no podia, i la relació entre tots dos s'estava deteriorant fins a gairebé arribar a un punt de no retorn. La distància sentimental entre els membres de la parella era tal que estaven contemplant un divorci imminent, però, i com a intent final, van

requerir l'ajuda d'algú com en Caniglia, per poder guiar-los en aquesta darrera temptativa sentimental comuna.

– De fet, és molt difícil que vostè intenti entendre una experiència que no ha viscut a les seves pròpies carns ni a la seva ment. Jo li aconsellaria, com a tasca més immediata, que no intenti comprendre-ho, el que ha de fer és donar suport a la seva dona encara que ara li sembli impossible de fer. – en Caniglia es dirigia a aquell home d'aspecte rude i descurat, amb la pell molt fosca, els ulls ametllats que denotaven un cert origen magribí, i una barba de tres dies sense arreglar, el qual volia salvar el seu matrimoni fos com fos, o això semblava en un principi.

– Has vist com jo tenia raó, el doctor està en el cert, si volem que el nostre matrimoni no acabi, si no ho volem llençar tot en orris, haurem de fer un esforç tots dos, plegats, no només jo, com fins ara he fet, sola. –aquella dona jove i delicada, semblava que més que parlar, seduïa mitjançant les paraules amb aquell accent tan embriagador.

Un lleu instant que el psicòleg argentí es va aixecar per agafar un dossier d'orientació familiar des d'un armari situat just darrere de la seva taula, donant per uns segons l'esquena a la parella, va notar com de sobte alguna cosa se li enrotllava amb força al voltant del seu coll i des de la seva esquena començava a tensar-se cada cop més i més, sense temps per reaccionar, amb una pressió tan gran i desmesurada que en pocs segons va deixar de sentir com ja no li arribava l'aire als pulmons.

La sensació d'ofec era terrible i al pobre metge argentí aquella pressió l'estava matant, lentament, però sense pausa, tràgicament a poc a poc anava perdent la consciència, mentre de reüll va observar el tarannà ara ja seriós d'aquella dona que uns minuts abans havia estat tan amable i condescendent, i ara en canvi havia esdevingut un dels seus cruels botxins.

Quan ja estava tot perdut, quan ja s'havia deixat endur, rendint-se davant d'aquella dramàtica situació, i esperant l'inevitable final de la seva vida, la porta del despatx es va obrir...

-LA RESTA DEL CAPÍTOL CONTINUA A LA NOVEL.LA-

PART CINQUENA

Capítol 62 BROOKLYN MON AMOUR

La Jane treballava des de feia diversos mesos en un dels millors hotels de tota la ciutat, en mig de *Manhattan el Four Seasons* dominava la urbs des de la seva imponent alçada, les millors vistes de *New York City*, d'altra banda gens estranya a la famosa ciutat dels gratacels. El fet de ser mare soltera li va complicar enormement les expectatives de trobar alguna cosa millor, però ara tenia una boca per alimentar. El càrrec d'assistent de recepció del famós hotel no estava gens mal pagat, però, els horaris se li feien interminables, intensos per a algú com ella que havia estudiat periodisme i, per ser sincers, no portava a la sang l'ofici hostaler d'acontertar sempre amb un somriure els clients i hostes, s'ho mereixessin o no.

Aquella tarda fosca i diluviana de la tardor novaiorquesa planava amenaçant sobre el cel de la ciutat, la Jane com cada dia en acabar la seva jornada laboral es va disposar a agafar el metro suburbà més gran del món i el qual l'havia de portar fins a Brooklyn. Dos quarts d'hora de breu viatge entre les parades de *Lexington* i *Nostrand* separaven el centre més bulliciós de l'univers del seu tranquil apartament on vivia sola amb la seva filleta de dos anys.

En arribar a casa seva, la seva mare, la senyora *Margie*, l'estava esperant, sempre va pensar que sense els seus pares ella mai no hauria aconseguit tirar endavant, ells cuidaven de la seva nineta mentre treballava, encara que la majoria de vegades, com en aquest cas, quan tornava a casa, la *Billow* dormia ja relaxadament.

Els pares de la Jane mai li van preguntar a la seva filla pel pare de la nena, ella deia que va ser una relliscada d'estiu sense futur ni solució, però quan es va quedar embarassada no va dubtar a continuar endavant i gaudir de l'experiència més bonica, dura i intensa que un ésser humà pot arribar a viure, ser mare o pare.

– *Thanks mum! sei U tomorrow and take care please.* – la Jane acomiadant-se de la seva mare fins al dia següent.

Un cop ja a casa, des del seu petit però bonic apartament, el ritual sempre era el mateix, aprofitava per sopar una mica ràpid que sempre enduia de l'hotel, era una altra cosa a tenir en compte de la seva feina, el

dinar i el sopar els tenia inclosos si ella ho desitjava, sempre de franc. Tot seguit s'obria una ampolla de cervesa, i mentre descansava en aquell sofà desgastat observava una mica la televisió, una estona després es dirigia cap a aquell gran finestral i mirava com la nit il·luminava la seva ciutat. Aquestes vistes la relaxaven prou fins a entrar-li l'adormiment i ficar-se al llit al costat de la nena dels seus ulls, abraçant-la fins al matí següent, sempre que la Billow no es despertés abans clar.

Aquell dissabte no li tocava treballar fins al torn de tarda, per la qual cosa va decidir aprofitar aquell assolellat matí per gaudir del dia amb la seva estimada Billow, així que van decidir dirigir-se al parc més proper per a jugar amb ella abans d'anar a dinar en algun dels nombrosos llocs de menjar ràpid que hi ha al llarg de la Brooklyn Avenue.

El *Brower Park* és perfecte per anar amb nens, les seves àmplies zones enjardinades i els nombrosos gronxadors i tobogans fan d'aquell indret, un emplaçament idoni perquè la Billow jugui, es diverteixi i es cansi prou per poder dinar després tranquil·lament.

Ser mare soltera implica que una no pugui descarregar, compartir i compaginar esforços amb una parella, per això tot recau al cent per cent sobre l'únic progenitor, sense pausa possible, i és aquí on entra l'estratègia de diversificar al màxim els "tempos" de qualsevol activitat lúdica.

Mentre aquella preciosa nena rossa jugava al terra amb altres nens, fent castells i formes abstractes diverses, la Jane l'observava amb tot l'afecte del món, era el seu centre, era el seu univers, respirava per la seva filla, i no es podia imaginar la vida sense aquell petit i bonic ésser.

Tot estava resultant perfecte fins aquell moment, la Jane va consultar un segon, des del mòbil, el quadrant d'horaris del Four Seasons per planificar exactament a quina hora haurien d'arribar a casa i així no tenir cap retard possible al seu lloc de feina, però quan la Jane va aixecar la vista, la nena ja no hi era davant seu. Un calfred enorme li va recórrer tot el seu cos, uns grams de desesperació van sorgir de sobte davant la por que s'hagués perdut, o pitjor encara, que algú se l'hagués endut d'allà mateix.

-LA RESTA DEL CAPÍTOL CONTINUA A LA NOVEL·LA-

Capítol 63 REVELACIONS

El *Lost Saint Bar* a Charlottesville, un dels *meetings points* més coneguts entre els habitants d'aquella ciutat, era considerat un lloc ideal per prendre unes copes i relaxar-se en bona companyia, entre amics, després d'una intensa i dura jornada laboral. A la seva llarga barra, entre parets enrajolades i centenars d'ampolles de licors diversos, distribuïdes al llarg d'una prestatgeria que la recorria de bat a bat, va ser el punt escollit per en Frank Marshield per tal de dialogar tranquil·lament amb en Roger sobre els fets esdevinguts a la prova de la setmana anterior.

Aquell eminent doctor nord-americà, després dels fets succeïts, va haver de ser ingressat d'urgències a causa de les greus ferides provocades per la Mathilda. Uns dies després, ja parcialment recuperat, va voler quedar amb el doctor Gilabert, i xerrar de manera distesa, amb total confiança, més enllà del món medicocientífic en el qual tots dos estaven sempre immersos. Tot el que volia, era refermar la complicitat nascuda entre ells, per acabar de comprendre allò que havia passat i establir els següents passos que haurien d'afrontar.

– Tot això és molt rellevant Roger, ens confirma tots i cadascun dels punts que ja sospitàvem, segons li he entès... –Marshield donant un llarg glop a aquell got de whisky amb gel –...una vegada travessat el túnel de llum accedim a un pla o dimensió

-LA RESTA DEL CAPÍTOL CONTINUA A LA NOVEL·LA-

DOCUMENTACIÓ

Si t'interessa i vols tenir més informació sobre les investigacions, informes, i documents recopilats i tractats en aquesta història, al bloc de SINE FINE (sinefinebook.com) tens a la teva disposició, entre d'altres:

[-Fundació Elisabeth Kübler-Ross](#)

[-DOPS Division Perceptual Studies \(Universidad de Virginia\)](#)

[-IANDS Asociación Internacional Estudios Cercanos a la Muerte](#)

[-NDERF Near-Death Experience Research Foundation](#)

[-El cas de l'Einz](#)

[-Criogènica](#)

[-Jose Miguel Gaona](#)

[-El Parlament Mundial de las Religions](#)

[Blog de SINEFINEBOOK.COM](#)

Moltes gràcies per haver-me donat l'oportunitat que coneguis la meua novel·la, espero que t'hagi agradat, i si tens alguna aportació sigui del tipus que sigui, serà sempre benvinguda. Agraïré, si ho creus oportú, una ressenya a la botiga on l'has adquirit, com a escriptor independent això m'ajudarà a donar-li major visibilitat a la novel·la.

Per suposat, et convido a visitar la web i/o connectar-te a les xarxes socials de SINE FINE.

Israe

WWW.SINEFINEBOOK.COM

FB.COM/sinefinebook

INSTAGRAM/TWITTER: [@sinefinebook](https://www.instagram.com/sinefinebook)